

Sygn. akt IX Kp 229/17

Bydgoszcz, dnia 19 czerwca 2017r.

POSTANOWIENIE

Sąd Rejonowy w Bydgoszczy, IX Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Sądu Rejonowego Anna Dębska-Pucińska

Protokolant: Starszy Sekretarz Sądowy Monika Lepszy

przy udziale Prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz Południe Damiana Sienkiewicz

po rozpoznaniu zażalenia Zbigniewa Gelzok, reprezentującego Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” na postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz Południe w Bydgoszczy z dnia 23 lutego 2017r. w sprawie PR 2 Ds. 75.2017 o odmowie wszczęcia śledztwa

postanawia:

Na podstawie art. 465§ 2 kpk i art. 437 § 1 kpk nie uwzględnić zażalenia i postanowienie Prokuratora utrzymać w mocy.

Uzasadnienie:

W ocenie Sądu zażalenie Zbigniewa Gelzok jest oczywiście bezzasadne.

Zbigniew Gelzok, reprezentujący Ogólnopolskie Stowarzyszenie Przeciwdziałania Elektroskażeniom „Prawo do Życia” złożył zawiadomienie o popełnieniu przestępstwa przez sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy, którzy orzekali w sprawie o sygn. akt II SA/Bd 1136/15. Według niego przestępstwo polegało na przekroczeniu przez sędziów uprawnień przez odmowę przyporządkowania się literalnemu brzmieniu art. 51 ust. 5 ustawy prawo budowlane, który stanowi, że *w przypadku niewykonania w terminie obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 3, właściwy organ wydaje decyzję nakazującą zaniechania dalszych robót budowlanych bądź rozbiórkę obiektu lub jego części, bądź doprowadzenie obiektu do stanu poprzedniego.*

Zbigniew Gelzok zarzucił, iż w sprawie rozstrzyganej przez sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy, o sygn. akt II SA/Bd 1136/15, nie istniała możliwość zatwierdzenia przez organ administracyjny projektu zamiennego po terminie bez zmiany literalnego brzmienia przepisu, o którym mowa w art. 51 ust. 5 ustawy prawo budowlane.

W ocenie Sądu, zaprezentowane przez zawiadamiającego zarzuty nie stanowią przestępstwa.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy w dniu 16 listopada 2016r. oddalił skargę Krystyny Mrozowskiej i Andrzeja Mrozowskiego na decyzję Kujawsko Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 24 lipca 2015r. w przedmiocie zatwierdzenia projektu budowlanego zamiennego i w uzasadnieniu do tegoż orzeczenia,

szczegółowo uzasadnił swoje stanowisko w oparciu o przepisy prawa. Sąd ten odniósł się do zarzutu rzekomego naruszenia art. 51 ust 5 ustawy z dnia 7 lipca 1994r. Prawo budowlane (str. 20-21v uzasadnienia) stwierdzając, że organ nie działał wbrew prawu wydając decyzję o zatwierdzeniu projektu budowlanego zamiennego.

W przedmiotowej sprawie, decyzją z dnia 24 lipca 2015r., znak WINB-WOP.7721.115.2015.AJ, Kujawsko – Pomorski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego orzekł o zatwierdzeniu przedłożonego przez inwestora Spółkę Jawną C&M CENTROMED z siedzibą w Brodnicy - projektu budowlanego zamiennego dotyczącego odbudowy części budynku po uprzedniej rozbiórce parteru i I pietra z przeznaczeniem części budynku mieszkalno-usługowego na usługi w zakresie opieki zdrowotnej, zlokalizowanego w Brodnicy.

Wykonanie projektu budowlanego zamiennego przez inwestora było podyktowane obowiązkiem wynikającym z decyzji nakazującej Powiatowego Inspektora Nadzoru Budowlanego w Brodnicy z dnia 10 października 2013r., znak PINB-7141-9/08-13. Termin wyznaczony w powyższej decyzji na wykonanie obowiązku został określony na dzień 15 stycznia 2014r. i został przedłużony postanowieniem z dnia 12 marca 2014r., znak: PINB 7141-9/08-14, nakazując wykonanie obowiązku do dnia 30 czerwca 2014r.

W związku z niewykonaniem nałożonego obowiązku przez inwestora Powiatowy Inspektor Nadzoru Budowlanego w Brodnicy decyzją z dnia 24 lipca 2014r., znak :PINB-7141-9/08-14, nakazał rozbiórkę budynku usługowo - mieszkalnego zlokalizowanego przy ul. Kopernika 8 w Brodnicy. Po wydaniu tej decyzji inwestor w dniu 28 lipca 2014r. przedłożył projekt budowlany zamienny, a następnie złożył odwołanie od decyzji w przedmiocie rozbiórki.

Kujawsko - Pomorski Wojewódzki Inspektor Nadzoru Budowlanego decyzją z dnia 8 września 2014r., znak WINB-WOP.7721.122.2014.AJ, uchylił decyzję organu powiatowego z dnia 24 lipca 2014r. i przekazał sprawę do ponownego rozpatrzenia organowi pierwszej instancji.

Według Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy projekt budowlany zamienny został doręczony organowi w toku wszczętego postępowania naprawczego, przed wydaniem prawomocnej decyzji na podstawie art. 51 ust 5 ustawy Prawo budowlane, co umożliwiło jego zatwierdzenie. Termin określony w art. 51 ust. 3 ustawy Prawo budowlane ma charakter procesowy. Termin procesowy nie ma takiego skutku jak termin materialno - prawny. Upływ terminu materialno - prawnego powoduje wygaśnięcie uprawnień z nim związanych, co oznacza, że już nie można powoływać się na te uprawnienia i z konkretnego prawa już nie można skorzystać. Upływ zaś terminu procesowego nie skutkuje wygaśnięciem określonych uprawnień (tak też w wyroku NSA z dnia 18 września 2013r., sygn. akt II OSK 993/12).

Sąd podziela stanowisko Prokuratora, że decyzja Sądu została obszernie uzasadniona i nie budzi zastrzeżeń pod względem zgodności z prawem. Sąd nie podziela zatem zarzutu zawiadamiającego, że zachodzi potrzeba wykładni przepisów prawa, dokonanej przez Prokuratora, gdyż owa wykładnia została poczyniona przez sędziów Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy w sposób zrozumiały (str. 20-21v uzasadnienia wyroku) i w decyzji Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 27 stycznia 2016r. o odmowie stwierdzenia nieważności decyzji Kujawsko Pomorskiego Wojewódzkiego Inspektora Nadzoru Budowlanego z dnia 24 lipca 2015r., podlegającej ocenie przez Wojewódzki Sąd Administracyjny w Bydgoszczy i Sąd nie widzi potrzeby jej powtarzania.

Na marginesie Sąd wskazuje, że w odpowiedzi na interpelację nr 2452 w sprawie interpretacji zapisów ustawy Prawo budowlane podsekretarz stanu w Ministerstwie Infrastruktury i Budownictwa Tomasz Żuchowski wyraził stanowisko, zgodne z wyrażonym w wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Bydgoszczy, a mianowicie że:

„Rozbieżności interpretacyjne dotyczą sytuacji przedłożenia przez inwestora projektu budowlanego zamiennego po terminie wyznaczonym przez organ i ewentualnych konsekwencji prawnych takiego uchybienia. Termin, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy Prawo budowlane ma charakter procesowy. W związku z tym przyjąć należy, że na wniosek strony termin ten może być przedłużony, aby umożliwić stronie wykonanie nałożonych obowiązków, bądź przywrócony w trybie art. 58 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2016 r. poz. 23; dalej: „k.p.a.”). Takie stanowisko zajął Naczelny Sąd Administracyjny (dalej: „NSA”) w wyrokach z dnia 25 stycznia 2012 r., sygn. akt II OSK 2113/10 i z dnia 28 czerwca 2013r., II OSK 2496/11. W orzecznictwie sądowo-administracyjnym przyjęto, że jeśli inwestor wykonał obowiązek przedłożenia projektu budowlanego zamiennego po terminie, to samo niedochowanie terminu nie może być podstawą wydania decyzji, o której mowa w art. 51 ust. 5 (wyroki NSA z dnia 22 października 2015 r., sygn. akt II OSK 367/14 i z dnia z dnia 18 września 2013 r., sygn. akt II OSK 993/12). Dodatkowo w wyroku z dnia 20 listopada 2014 r., sygn. akt II OSK 991/13, NSA wskazał, że upływ terminu określonego przez organ nadzoru budowlanego nie powoduje, że wygasa obowiązek inwestora wykonania obowiązków nałożonych przez organ i uprawnienie strony do wykonania nałożonych na nią czynności (np. złożenia dokumentów, których żądał organ). Z kolei w przywołanym uprzednio wyroku z dnia 18 września 2013 r., sygn. akt II OSK 993/12, NSA wyraził pogląd, że jeżeli inwestor uchybił wyznaczonemu przez organ terminowi, ale wykona nałożony na niego obowiązek, to wówczas samo niedochowanie terminu procesowego z art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy, nie może być samoistną podstawą do wydania decyzji nakazującej rozbiórkę obiektu lub jego części. Powyższa teza została potwierdzona m.in. w komentarzu Prawa budowlanego pod redakcją Andrzeja Glinickiego, w którym podano, że termin wykonania obowiązku dostarczenia projektu zamiennego, określony w decyzji wydanej na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego ma charakter procesowy i niedotrzymanie tego terminu nie może być podstawą orzeczenia nakazu rozbiórki. Natomiast odmienny pogląd wskazano w komentarzu Prawa budowlanego pod redakcją Zygmunta Niewiadomskiego. Zdaniem autora niewykonanie w terminie obowiązku nałożonego przez właściwy organ, stosownie do art. 51 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego, rodzi obowiązek wydania decyzji nakazującej zaniechanie dalszych robót bądź rozbiórkę obiektu budowlanego lub jego części, bądź doprowadzenie obiektu do stanu poprzedniego. Powyższą tezę uwzględnił Wojewódzki Sąd Administracyjny w Krakowie w wyroku z dnia 17 marca 2008 r., sygn. akt II SA/Kr 108/07, stwierdzając, że niewykonanie w terminie obowiązku nałożonego przez właściwy organ, stosownie do art. 51 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego, rodzi obowiązek wydania decyzji nakazującej zaniechanie dalszych robót bądź rozbiórkę obiektu budowlanego lub jego części, bądź doprowadzenie obiektu do stanu poprzedniego. Odnosząc się do przedmiotowej kwestii należy wskazać, że ustawodawca nie określił terminu na wykonanie obowiązku, o którym mowa w art. 51 ust. 1 pkt 3 Prawa budowlanego, pozostawiając to rozstrzygnięcie w kompetencji organu nadzoru budowlanego. Takie sformułowanie przedmiotowego przepisu wskazuje na jego procesowy charakter, co implikuje możliwość jego przedłużenia oraz przywrócenia w trybie przepisów k.p.a. Z kolei wykonanie przez inwestora nałożonego przez organ obowiązku po upływie wyznaczonego terminu nie powinno stanowić podstawy do wydania decyzji, o której mowa w art. 51 ust. 5 Prawa budowlanego. Za taką interpretacją ww. przepisów przemawia wykładnia systemowa

regulacji terminów w prawie administracyjnym oraz wykładnia celowościowa postępowania naprawczego przewidzianego w art. 50-51 Prawa budowlanego. Stanowisko to dominuje również w orzecznictwie sądów administracyjnych, jak również jest zgodne z praktyką orzeczniczą Głównego Inspektora Nadzoru Budowlanego”.

Zdaniem sądu, który rozpoznaje zażalenie, można uznać, iż powyżej przedstawione stanowisko jest głosem ustawodawcy, jak należy interpretować sporny przepis Prawa budowlanego. Ustawodawca dostrzegł problem interpretacyjny przepisu, a zatem możliwość zastosowania różnej jego wykładni w praktyce orzekania. Przytoczył stanowisko, iż „na wniosek strony termin ten może być przedłużony, aby umożliwić stronie wykonanie nałożonych obowiązków, bądź przywrócony w trybie art. 58 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego”, co nawet sugeruje możliwość przedłużenia terminu bez wszczęcia procedury, o której stanowi art. 58 ustawy Kodeks postępowania administracyjnego. Przytoczono bowiem pogląd, że jeżeli inwestor uchybi wyznaczonemu przez organ terminowi, ale wykona nałożony na niego obowiązek, to wówczas samo niedochowanie terminu procesowego z art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy, nie może być samoistną podstawą do wydania decyzji nakazującej rozbiórkę obiektu lub jego części.

W wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 23 listopada 2006r., sygn. akt VII SA/Wa 441/06 (LEX nr 304161) stwierdzono, że „niedotrzymanie terminu wykonania obowiązku dostarczenia dokumentacji projektowej nie może być podstawą orzeczenia rozbiórki budynku. Termin wykonania obowiązku nałożonego na podstawie art. 51 ust. 1 pkt 3 ustawy - Prawo budowlane ma zatem charakter procesowy. Jego wyznaczenie ma bowiem jedynie na celu zdyscyplinowanie inwestora do jak najszybszego przedstawienia wymaganej dokumentacji budowlanej. Ponadto organ dysponuje w tym zakresie tzw. luzem decyzyjnym, gdyż zakres i bieg tego terminu nie wynika wprost z przepisu prawa, lecz z woli organu administracji (por. wyrok Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Gliwicach z dnia 28 stycznia 2009 r., sygn. akt II SA/Gl 877/08). Inwestorka przedkładając organowi w dniu [...] r. projekt zamienny realizowanej budowy, wbrew twierdzeniom skargi, spełniła ten obowiązek z kilkudniowym uchybieniem terminu”.

Pomimo, że w przedmiotowej sprawie inwestorzy nie złożyli wniosku o przywrócenie terminu, to jednak złożyli projekt budowlany zamienny, tj. wykonali obowiązek, co stanowiło ich wolę przedłużenia terminu.

Sąd nie podziela zatem zarzutu, iż sędziowie celowo (z zamiarem bezpośrednim) „odmówili zastosowania art. 51 ust 5 ustawy Prawo budowlane” w celu (z zamiarem bezpośrednim) działania na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, bowiem dokonali oni interpretacji przepisu prawa w granicach obowiązującego porządku prawnego, nie zaś w sposób całkowicie oderwany od poglądów doktryny, orzeczeń sądów, logiki. Nie można mówić o popełnieniu przestępstwa, kiedy to, w zasadzie na skutek przyzwolenia ustawodawcy, gdyż widząc rozbieżności interpretacyjne nie poprawił regulacji, w praktyce pojawiają się różne wykładnie prawa, nie mamy do czynienia z normą prawną nie budzącą wątpliwości.

Popełnienie przestępstwa z art. 231 kk może mieć miejsce wyłącznie w wypadku szczególnym, gdy funkcjonariusz publiczny rażąco narusza prawo, w sposób zawiniony, a przy tym z góry zamiarem pokrzywdzenia danej osoby lub interesu społecznego. W rozumieniu art. 9 § 1 kk umyślność zachodzi wówczas, gdy sprawca chce popełnić czyn zabroniony, albo przewidując możliwość jego popełnienia na to się godzi. Umyślność winna przy tym obejmować cały zestaw znamion tego rodzaju czynu, co oznacza, że funkcjonariusz publiczny musi obejmować swoim zamiarem (bezpośrednim lub ewentualnym) zarówno przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków (w wyniku działania lub zaniechania), jak i

"działanie" na szkodę interesu publicznego lub prywatnego, charakteryzujące to przekroczenie uprawnień lub niedopełnienie obowiązków, tzn. musi mieć świadomość w postaci pewności lub możliwości, że jego zachowanie stanowi niewypełnienie obowiązków lub przekracza uprawnienia i że przez to działa na szkodę interesu publicznego lub prywatnego (por. wyrok SN z 15.05.2007 r., WA 22/07, Prok. I Pr. 2007/10/5, wyrok SN z 17.10.2003 r., WA 48/03, OSNwSK 2003/1/2168, postan. SN z 25.02.2003 r., WK 3/03, OSNKW 2003/5-6/53).

Sąd odnosząc się do argumentów wskazanych w zażaleniu, a dotyczących się zarzutów zgłoszonych w zawiadomieniu o popełnieniu przestępstwa, gdyż to na ich podstawie Prokurator wydał zaskarżoną decyzję, uznał ich niezasadność i postanowienie Prokuratora Prokuratury Rejonowej Bydgoszcz Południe w Bydgoszczy utrzymał w mocy.

Sędzia Sądu Rejonowego Anna Dębska-Pucińska

Na oryginalne właściwe podpisy:

Za zgodność z oryginałem

Monika Lepczy

Na powyższe postanowienie
zażalenie nie przysługuje

16.11.2007